

WILLIAM
SHAKESPEARE

*William
Shakespeare*
**ROMEO
AND JULIET**

ROMEO
A JULIE

ROMEO

WILLIAM
SHAKESPEARE

ROMEO
A JULIE

ROMEO
AND JULIET

NAKLADATELSTVÍ ROMEO

Romeo a Julie je vedle **Hamleta** snad nejslavnější a nejznámější divadelní hrou všech dob. Příběh dvou veronských milenců se už přes čtyři sta let hraje současně ve stovkách divadel po celém světě, byl mnohokrát zfilmován, stal se námětem baletů, oper, symfonických básní i muzikálu *West Side Story*.

Shakespeare ovšem příběh sám nevymyslel. Jako u řady jiných svých her (a jako mnozí jeho kolegové v té době) vycházel při psaní tohoto dramatu z adaptace starší, osvědčené látky. Mnoho motivů obsažených ve hře bylo známo již z antických zpracování, existuje i velice podobný příběh italský z konce 15. století. Poprvé ale tragický příběh Romea z rodu Monteků a Giulietty z rodu Capuletů z Verony jako novelu napsal v roce 1530 italský autor Luigi da Porto. Ve Španělsku se stejná látka vyskytuje v úpravě Lope de Vegy, existují také verze německé, francouzské i jiné.

Do Anglie příběh dorazil ve francouzské adaptaci italské novely Mattea Bandella (z roku 1554), a ta se pak stala základem epické básně Arthura Brooka *Tragická historie Romea a Julie* (The Tragical History of Romeus and Juliet) z roku 1562, kterou Shakespeare dozajista znal a jíž se dal přímo inspirovat. Bandellův příběh, který v překladu Williama Paintera vychází v Anglii ve sbírce *Palác potěchy* (The Palace of Pleasure) jen o pár let později, už k dramatikovu pojetí nic podstatného nepřidal. Stranou literární geneze hry zůstává i fakt, že právě v době, kdy Shakespeare píše svou verzi této látky, italský historik Girolamo de la Corte popisuje příběh jako historickou skutečnost a zasazuje ho do roku 1303. Prospěl tak především turistickému ruchu ve Veroně, kam z celého světa přijíždějí lidé, aby si prohlédli Juliin balkon i hrobku a město milenců, jejichž tragický osud v Shakespearově podání o tolik přerostl reálnou historku z veronské „černé kroniky“.

Bylo by možná zajímavé porovnat Brookovu báseň jako hlavní pramen se Shakespearovým zpracováním a všimnout si, jakými prostředky dokázal Shakespeare vytvořit z konvenčního dobového příběhu dílo, které překonává věky. Upozorníme alespoň na některé hlavní rozdíly.

Rozhodujícím posunem je už Shakespearův renesančně svobodomyšlný pohled na svět, tak protikladný středověkým ideálům askeze,

poslušnosti a přísně pojímané víry. Zatímco Brooke svou básní varuje před mladickou nerozvážností a na osudu milenců ukazuje, jak trudné konce může mít ukvapenost a nerespektování daných pořádků, Shakespeare proti všem řádům a pravidlům straní velkému lidskému citu. Nechává své hrdiny, aby se ve jménu lásky dopouštěli leckterých zapovězených skutků, ať už je to tajný sňatek proti vůli rodičů, protizákonná koupě jedu, či dokonce sebevražda, a naopak ukazuje, jak fatální důsledky může mít lpění na zásadách rodové cti povýšených nad zákon.

Shakespeare zahajuje hru banální rvačkou, soustřeďuje příběh odehrávající se původně v několika měsících do období čtyř až pěti dnů a milencům přitom dopřává jedinou společnou noc, čímž dociluje mnohem dramatictějšího spádu děje a podtrhuje horoucnost mladé lásky. Akcentuje nenávist obou rodin, nechává své hrdiny prožívat stavy úzkosti a neblahého tušení, vnáší tak do hry napětí a připravuje půdu pro tragické vyvrcholení. V jediné scéně na plese spojuje příslib šťastné budoucnosti dvou zamilovaných s hrozbou kruté pomsty od nenávistného Tybalta.

Výrazně prokresluje jednotlivé postavy. Z Mercuzia, jenž se básní Arthura Brooka sotva mihne, vytvořil Shakespeare charakterní postavu, kterou, jak údajně sám řekl, „musel zabít, aby mu Mercuzio nezabil hru“, tak silně totiž na sebe tento vtípálek, pozér a šarmér poutá pozornost a odvádí diváka od hlavního pásma děje. Chůvu vybavil zemitostí, humorem, ale i pozoruhodnou amorálností, z paní Capuletové udělal chladnou, otažitou dámu a z otce Capuleta náladového cholerika, takže Julii, kterou oproti básni učinil o dva roky mladší, zbavil opory rodinného zázemí a postavil ji, v jejích čtrnácti letech, tvář v tvář neřešitelnému dilematu samotnou a bezbrannou.

Kontrastováním prvků tragických i komických, vznešených i nízkých, jak v kompoziční výstavbě hry, tak v charakteristikách jednotlivých postav, a povýšením paradoxu a kruté ironie na princip lidského osudu pak docílil nebývalé hloubky a všeplatnosti tohoto díla, jehož dvojjedínným tématem je nenávist a láska v nejrůznějších podobách. Stačí drobné hašteření sluhů, aby se zvedla stavidla nahromaděné zášti a započal neodvratný proces zkázy. Na poli lásky zas Shakespeare rozehrává všechny její myslitelné valéry. Jinak nahlíží lásku bodře obhroublá chůva se svým utilitárním přístupem, jinak Mercuzio, lascivní cynik a mizogyn, jinak Romeo, který od platonického vzývání zprvu jedné a hned druhé krásky dospěje až v důsledku tragických okolností k hluboce prožívanému citu, a jinak Julie, která v lásce bez váhání nachází samu sebe, svou

dospělost, své odhodlání, svůj osud. Dokonce i otce Lorenza motivuje láska – láska křesťanská, v jejímž jménu by rád usmířil zneprátené rody. A jakože u Shakespeara není žádná postava jednoznačná, ani tento moudrý a laskavý mnich není vzorem všech ctností, ale je to člověk s lidskými slabostmi a chybami. Životnost Shakespeareových postav je dána právě tím, že autor ve svých hrách neinterpretuje skutečnost podle nějakého etického, filozofického či jiného apriorního názoru, ale jako by ji přímo vytvářel, a to tak plastickou a vrstevnatou, že každá doba a každý člověk v ní nachází svůj obraz. K tomu mu jako nástroj slouží jeho bohatý a tvárný jazyk, který zejména v této hře dosahuje nebývalé pestrosti.

Shakespeare napsal veršované drama, jehož obě složky, poetická i dramatická, jsou v rovnováze. A jak se v ostrých střizích střídají postavy, nálady a zákruty děje, tak se vedle sebe ocitají – vždy v souladu se svou dramatickou funkcí – polohy výsostné lyrické poezie i obhroublé prózy, slova vznešená i vulgarismy, místa bombasticky ornamentální, lascivní popěvky, slovní hříčky, omletá klišé i originální metafora.

Romeo a Julie, dílo přibližně z roku 1596, jímž autor vstupuje do středního období své tvorby, je tragédií lásky, kterou zahubí prostředí poznamenané zakořeněnou záští. Ústřední dramatický konflikt, který se na různých rovinách projevuje rovněž jako střet mladých a starých, citu a rozumu, neodvratného osudu a svobodné volby, vrcholí poznáním o lidské nepoučitelnosti, jíž se v nerovném boji může vzepřít pouze milostný cit dvou mladých lidí jako hodnota ze všech nejvyšší.

JIŘÍ JOSEK

ROMEO
AND
JULIET

ROMEO
A
JULIE

DRAMATIS PERSONAE

ESCALUS, Prince of Verona
MERCUTIO, kinsman to the Prince and friend to Romeo
PARIS, a young nobleman, kinsman to the Prince
MONTAGUE, head of a Veronese family at feud with the Capulets
LADY MONTAGUE
ROMEO, son of Montague
BENVOLIO, nephew of Montague and friend to Romeo
ABRAHAM, servant to Montague
BALTHASAR, servant to Romeo
CAPULET, head of a Veronese family at feud with the Montagues
LADY CAPULET
TYBALT, nephew to Lady Capulet
COUSIN CAPULET, an old man
JULIET, daughter to Capulet
NURSE
PETER, servant to Juliet's nurse
SAMSON
GREGORY
ANTHONY } servants to Capulet
POTPAN
FRIAR LAURENCE, a Franciscan
FRIAR JOHN, a Franciscan
AN APOTHECARY
THREE MUSICIANS
PAGE to Paris
CHORUS
Citizens of Verona, maskers, torchbearers, guards, pages, attendants.
Scene: Verona, Mantua.

O S O B Y

ESCALUS, veronský vévoda
MERCUZIO, mladý šlechtic, příbuzný vévody a přítel Romea
PARIS, mladý šlechtic, příbuzný vévody
MONTEK, hlava veronské rodiny znepřátelené s rodinou Capuletů
PANÍ MONTEKOVÁ
ROMEO, Montekův syn
BENVOLIO, Montekův synovec a přítel Romea
ABRAHAM, Montekův sluha
BALTAZAR, Romeův sluha
CAPULET, hlava veronské rodiny znepřátelené s rodinou Monteků
PANÍ CAPULETOVÁ
TYBALT, synovec paní Capuletové
BRATRANEC CAPULET, starý pán
JULIE, Capuletova dcera
CHŮVA
PETR, sluha Juliiny chůvy
SAMSON
GREGORY
KASTRÓL
ANTON } sloužící z domu Capuletů
OTEC LORENZO, františkánský mnich
BRATR JAN, františkánský mnich
LÉKÁRNÍK
TŘI HUDEBNÍCI
PÁŽE hraběte Parise
CHÓR
Veronští měšťané, masky, světloňši, strážé, pážata, sloužící.
Místa děje: Verona, Mantova.

PROLOGUE

Enter Chorus.

CHORUS Two households, both alike in dignity
In fair Verona, where we lay our scene,
From ancient grudge break to new mutiny,
Where civil blood makes civil hands unclean.
From forth the fatal loins of these two foes 5
A pair of star-crossed lovers take their life,
Whose misadventured piteous overthrows
Doth with their death bury their parents' strife.
The fearful passage of their death-marked love
And the continuance of their parents' rage – 10
Which but their children's end, naught could remove –
Is now the two-hours' traffic of our stage;
The which if you with patient ears attend,
What here shall miss, our toil shall strive to mend.

Exit.

PROLOG

Vystoupí Chór.

CHÓR Dva rody, oba stejně vznešené,
jež proti sobě léta vedou boj,
zas vyvolaly v krásné Veroně
ze staré zášti nový nepokoj.
Z prokletých beder obou nepřátel 5
zrodil se nešťastný pár milenců
a pouze jejich krutý osud měl
konečně pohřbít zlobu rodičů.
Ten příběh lásky, která končí smrtí,
i nenávisti otců, jež by snad 10
neskončila, nebýt smrti těch dětí,
vám budeme dnes dvě hodiny hrát.
A pokud se vám vlídně hledět zlíbí,
svou snahou nahradíme, co hře chybí.

Odejde.

ACT I.

SCENE 1.

VERONA. A PUBLIC PLACE.

Enter Samson and Gregory, of the house of Capulet, with swords and bucklers.

- SAMSON Gregory, on my word, we'll not carry coals.
GREGORY No, for then we should be colliers.
SAMSON I mean and we be in choler, we'll draw.
GREGORY Ay, while you live, draw your neck out of collar.
SAMSON I strike quickly, being moved. 5
GREGORY But thou art not quickly moved to strike.
SAMSON A dog of the house of Montague moves me.
GREGORY To move is to stir, and to be valiant
is to stand, therefore if thou art moved, 10
thou runn'st away.
SAMSON A dog of that house shall move me to stand. I will
take the wall of any man or maid of Montague's.
GREGORY That shows thee a weak slave, for the weakest goes
to the wall.
SAMSON 'Tis true, and therefore women, being the weaker vessels,
are ever thrust to the wall; therefore I will push Mon-
tague's men from the wall, and thrust his maids to the wall.
GREGORY The quarrel is between our masters and
us their men.
SAMSON Tis all one. I will show myself a tyrant: when I have 20
fought with the men I will be civil with the maids –
I will cut off their heads.
GREGORY The heads of the maids?
SAMSON Ay, the heads of the maids, or their maidenheads,
take it in what sense thou wilt. 25
GREGORY They must take it in sense that feel it.

JEDNÁNÍ I.

SCÉNA 1.

VERONA. NA NÁMĚSTÍ.

Vystoupí Samson a Gregory, sloužící z domu Capuletů, vyzbrojeni meči a štíty.

- SAMSON Hele, Gregory, tohle si líbit nenecháme.
GREGORY Ne, spíš si to necháme políbit.
SAMSON Jak říkám, jestli nás naštvou, jdem na ně.
GREGORY Aby se nenaštvali, že to říkáš a nejdeš.
SAMSON Já když se rozčílím, jsem tvrdej chlap. 5
GREGORY Naštěstí natvrdlej, takže tě hned tak něco nerozčílí.
SAMSON Mezek od Monteků mě rozčílí vždycky.
GREGORY Rozčílit znamená naštvat, a koho štvou,
ten prchá, takže ty, když se rozčílíš, práskneš 10
rovnou do bot, prchlivče.
SAMSON Prásknu do toho, kdo mě rozčílí, ať je jich
od Monteků celá hromada, mužský nebo ženský.
GREGORY Ženský chceš spráskat, hrdino? To si troufáš
na slabší pohlaví?
SAMSON To máš pravdu. Tak víš co? Chlapy spráskám, 15
a ženský, protože jsou slabší pohlaví,
aspoň zbouchnu.
GREGORY Páni se pohádali, kmáni se perou, ženský
do toho nepleť.
SAMSON Proč ne? Počkej, jak já budu zlej. Až si to vyřídím 20
s mužským, vyřídím všechny panny. Co se do nich
vejde.
GREGORY Jen co se do nich vejde?
SAMSON Co se do nich nevejde, to se do nich nacpe,
a rozuměj tomu, jak umíš. 25
GREGORY Ony tomu porozumí, až to pocítí.

SAMSON Me they shall feel while I am able to stand, and 'tis known I am a pretty piece of flesh.

GREGORY 'Tis well thou art not fish. If thou hadst, thou hadst been poor-john. 30
Enter Abraham and another servingman of the Montagues.
 Draw thy tool. Here comes of the house of Montagues.

SAMSON My naked weapon is out. Quarrel, I will back thee.

GREGORY How – turn thy back and run?

SAMSON Fear me not. 35

GREGORY No, marry – I fear thee!

SAMSON Let us take the law of our side. Let them begin.

GREGORY I will frown as I pass by, and let them take it as they list.

SAMSON Nay, as they dare. I will bite my thumb at them, which is disgrace to them if they bear it. 40

ABRAHAM Do you bite your thumb at us, sir?

SAMSON I do bite my thumb, sir.

ABRAHAM Do you bite your thumb at us, sir?

SAMSON *(To Gregory)* Is the law of our side if I say 'Ay'?

GREGORY No. 45

SAMSON *(To Abraham)* No, sir, I do not bite my thumb at you, sir, but I bite my thumb, sir.

GREGORY *(To Abraham)* Do you quarrel, sir?

ABRAHAM Quarrel, sir? No, sir.

SAMSON But if you do, sir, I am for you. I serve as good 50
 a man as you.

ABRAHAM No better?

SAMSON Well, sir –
Enter Benvolio.

GREGORY Say 'better'. Here comes one of my master's kinsmen.

SAMSON *(To Abraham)* Yes, better, sir. 55

ABRAHAM You lie.

SAMSON Draw, if you be men. Gregory, remember thy washing blow.
They draw and fight.

SAMSON Však ony mě pocítí, až se jim postavím. Jsem vyhlášený samec.

GREGORY Škoda že nejsi sumec. Mlčel bys jako ryba a nežvanil jako pitomec. 30
Vystoupí Abraham a jiný sloužící z domu Monteků.
 Vylov svou zbraň. Jdou sem dva od Monteků.

SAMSON Zbraň je obnažena, z pochvy vytažena. Do nich. Kreju ti záda.

GREGORY Co? Chceš mi ukázat záda?

SAMSON Neboj se! 35

GREGORY Tebe? To se neboj.

SAMSON V právu je vždycky ten, kdo si nezačne. Ať si začnou oni.

GREGORY Půjdu tam a zamračím se. Ať se ukážou.

SAMSON Když to dokážou. Já si před nima odplivnu, a jestli se neozvou, jsou to skety. 40

ABRAHAM To jste si odpliv před náma, pane?

SAMSON Odpliv jsem si.

ABRAHAM Odplivl jste si před náma, pane?

SAMSON *(Ke Gregorymu)* Budem v právu, když řeknu, že jo?

GREGORY Nebudem. 45

SAMSON *(K Abrahamovi)* Ne, pane. Neodplivl jsem si před váma, pane, nýbrž odpivil jsem si.

GREGORY *(K Abrahamovi)* Chcete vyvolat hádku, pane?

ABRAHAM Hádku, pane? Ne, pane.

SAMSON Ale jestli chcete, pane, tak začněte. 50
 Můj pán je stejně dobřej jako váš.

ABRAHAM Ale lepší není!

SAMSON No dobře.
Vystoupí Benvolio.

GREGORY Řekni, že je lepší. Jde sem jeden z rodiny našeho pána.

SAMSON *(K Abrahamovi)* Jo, je lepší. 55

ABRAHAM To je lež!

SAMSON Jestli jste co k čemu, taste! Gregory, ukaž jim, že máš páru!
Tasí a bijí se.

BENVOLIO	<i>(Drawing)</i> Part, fools. Put up your swords. You know not what you do. <i>Enter Tybalt.</i>	60
TYBALT	<i>(Drawing)</i> What, art thou drawn among these heartless hinds? Turn thee, Benvolio. Look upon thy death.	
BENVOLIO	I do but keep the peace. Put up thy sword, Or manage it to part these men with me.	
TYBALT	What, drawn and talk of peace? I hate the word As I hate hell, all Montagues, and thee. Have at thee, coward. <i>They fight.</i> <i>Enter three or four Citizens with clubs or partisans.</i>	65
CITIZENS	Clubs, bills and partisans! Strike! Beat them down! Down with the Capulets. Down with the Montagues. <i>Enter Capulet in his gown, and Lady Capulet, his Wife.</i>	
CAPULET	What noise is this? Give me my long sword, ho!	70
L. CAPULET	A crutch, a crutch – why call you for a sword? <i>Enter Montague (with his sword drawn) and Lady Montague, his Wife.</i>	
CAPULET	My sword, I say. Old Montague is come, And flourishes his blade in spite of me.	
MONTAGUE	Thou villain Capulet! <i>(To his Wife)</i> Hold me not, let me go.	
L. MONTAGUE	Thou shalt not stir one foot to seek a foe. <i>Enter Prince Escalus with his train.</i>	75
PRINCE	Rebellious subjects, enemies to peace, Profaners of this neighbour-stained steel – Will they not hear? What ho, you men, you beasts, That quench the fire of your pernicious rage With purple fountains issuing from your veins: On pain of torture, from those bloody hands Throw your mistempered weapons to the ground, And hear the sentence of your moved Prince. Three civil brawls bred of an airy word By thee, old Capulet, and Montague, Have thrice disturbed the quiet of our streets And made Verona's ancient citizens Cast by their grave-beseeming ornaments To wield old partisans in hands as old,	80 85

BENVOLIO	<i>(Tasí)</i> Od sebe, hlupáci! Ty zbraně pryč! Zbláznili jste se? Dost! <i>Vystoupí Tybalt.</i>	60
TYBALT	<i>(Tasí)</i> Troufáš si tasit na zbabělé sluhy? Střeh, Benvolio, za zády máš smrt.	
BENVOLIO	Chci jenom zjednat mír. Zastrč ten kord. Anebo mi je pomoz rozrazit.	
TYBALT	S kordem jdeš hlásat mír? Nenávidím to slovo jako peklo, Monteky, i tebe. Bij se, zbabělče! <i>Bojují.</i> <i>Vystoupí několik měšťanů s holemi a halapartnami.</i>	65
MĚŠŤANÉ	Klacky, a řežte do nich! Bijte je! Pryč s Capulety! Hanba Montekům! <i>Vystoupí Capulet v županu a paní Capuletová.</i>	
CAPULET	Co se to děje? Přineste mi meč!	70
CAPULETOVÁ	Tobě spíš berlu. Nač ti bude meč? <i>Vystoupí Montek (s taseným mečem) a paní Monteková.</i>	
CAPULET	Řekl jsem meč. Tamhle je starý Montek a mává na mě výhružně svou zbraní.	
MONTEK	Ty zmije, Capulete! <i>(Ke své ženě)</i> Pusť mě na něj!	
MONTEKOVÁ	Nehneš se na krok, to ti povídám. <i>Vystoupí vévoda Escalus s doprovodem.</i>	75
VÉVODA	Vy rebelové! Rozvraceči míru! Své zbraně przníte krví svých bližních? Copak mě neslyší? Tak dost už, lotři! Potoky z vlastních tepen chcete hasit ničivý požár nesmyslné zášti? Ty zbrklé meče ihned odhodte z krvavých dlaní, nebo vás dám mučit, a slyšte ortel svého vévody: Třikrát už rozvrátil váš věčný rozbroj, zbůhdarma, Capulete, tebou počatý, i tebou, Monteku, klid a mír města a donutil ctihodné Veroňany ponechat stranou vážnost svého stavu a zbraněmi, jež starobou a mírem	80 85

	Cankered with peace, to part your cankered hate. If ever you disturb our streets again Your lives shall pay the forfeit of the peace. For this time all the rest depart away. You, Capulet, shall go along with me; And Montague, come you this afternoon To know our farther pleasure in this case To old Freetown, our common judgement-place. Once more, on pain of death, all men depart. <i>Exeunt all but Montague, his Wife, and Benvolio.</i>	90
MONTAGUE	Who set this ancient quarrel new abroad? Speak, nephew: were you by when it began?	100
BENVOLIO	Here were the servants of your adversary And yours, close fighting ere I did approach. I drew to part them. In the instant came The fiery Tybalt with his sword prepared, Which, as he breathed defiance to my ears, He swung about his head and cut the winds Who, nothing hurt withal, hissed him in scorn. While we were interchanging thrusts and blows, Came more and more, and fought on part and part Till the Prince came, who parted either part.	105 110
L. MONTAGUE	O where is Romeo – saw you him today? Right glad I am he was not at this fray.	
BENVOLIO	Madam, an hour before the worship'd sun Peered forth the golden window of the east, A troubled mind drive me to walk abroad, Where, underneath the grove of sycamore That westward rooteth from this city side, So early walking did I see your son. Towards him I made, but he was ware of me, And stole into the covert of the wood. I, measuring his affections by my own – Which then most sought where most might not be found, Being one too many by my weary self – Pursued my humour not pursuing his, And gladly shunned who gladly fled from me.	115 120 125
MONTAGUE	Many a morning hath he there been seen, With tears augmenting the fresh morning's dew, Adding to clouds more clouds with his deep sighs. But all so soon as the all-cheering sun Should in the farthest east begin to draw	130

	zvetšely, krotit váš zvetšely svár. Jedinkrát ještě porušíte klid, a splatíte to oba životem. Protentokrát se všichni rozejděte. Ty, Capulete, půjdeš se mnou hned, ty, Monteku, přijď dneska odpoledne na Starý hrad, kde konají se soudy, tam dozvíš se mé další rozhodnutí. A teď, pod trestem smrti, všichni pryč! <i>Odejdou všichni až na Monteka, paní Montekovou a Benvolia.</i>	90
MONTEK	Kdo zase rozpoutal ten starý spor? Synovče, pověz, jak to začalo?	100
BENVOLIO	Už byli v sobě, ještě než jsem přišel. Sloužící z vaší strany i ti druzí. Chtěl jsem je rozehnat, když vtom se zjevil zuřivý Tybalt s přichystaným kordem, a jen co do ucha mi syknul výzvu, už sekal do větru, a vítr, nezmar, při každé ráně posměšně si hvízdнул. Chvilí jsme se tam spolu potýkali, pak přidali se další, k nám i k nim, až vévoda to celé zarazil.	105 110
MONTEKOVÁ	Co Romeo? Neviděls mého chlapce? Jsem ráda, že se vyhnul dnešní rvačce.	
BENVOLIO	Hodinu předtím, nežli boží slunko vyhlédlo ze zlatého okna východu, mě tíseň v duši vypudila z domu a v cypřišovém háji, který se za městem táhne na západní stranu, jsem na vašeho syna narazil. Viděl mě, jak jdu k němu, ale hned se otočil a zmizel mezi stromy, a já, že jsem byl stejně naladěn a nejvíc toužil nejmíň lidí potkat, když i sám sobě byl jsem na obtíž, svému i jeho přání šel jsem vstříc tím, že jsem mu šel z cesty, jak on mně.	115 120 125
MONTEK	Vídali ho tam v tuto dobu často slzami skrápět čerstvou ranní rosu, vzdychat, až párou od úst houstla mračna, však sotva usměvavé sluníčko odhrne zlehka na východní straně	130

The shady curtains from Aurora's bed,
 Away from light steals home my heavy son,
 And private in his chamber pens himself,
 Shuts up his windows, locks fair daylight out,
 And makes himself an artificial night. 135
 Black and portentous must this humour prove,
 Unless good counsel may the cause remove.

BENVOLIO My noble uncle, do you know the cause?
 MONTAGUE I neither know it nor can learn of him.
 BENVOLIO Have you importuned him by any means? 140
 MONTAGUE Both by myself and many other friends,
 But he, his own affection's counsellor,
 Is to himself – I will not say how true,
 But to himself so secret and so close,
 So far from sounding and discovery, 145
 As is the bud bit with an envious worm
 Ere he can spread his sweet leaves to the air
 Or dedicate his beauty to the sun.
 Could we but learn from whence his sorrows grow
 We would as willingly give cure as know. 150

Enter Romeo.

BENVOLIO See where he comes. So please you step aside,
 I'll know his grievance or be much denied.
 MONTAGUE I would thou wert so happy by thy stay
 To hear true shrift. Come, madam, let's away.
Exeunt Montague and his Wife.

BENVOLIO Good morrow, cousin.
 ROMEO Is the day so young? 155
 BENVOLIO But new-struck nine.
 ROMEO Ay me, sad hours seem long.
 Was that my father that went hence so fast?
 BENVOLIO It was. What sadness lengthens Romeo's hours?
 ROMEO Not having that which, having, makes them short.
 BENVOLIO In love.
 ROMEO Out.
 BENVOLIO Of love? 160
 ROMEO Out of her favour where I am in love.
 BENVOLIO Alas that love, so gentle in his view,
 Should be so tyrannous and rough in proof.

baldachýn, za nímž spává Jitřenka,
 jak noční pták můj syn hned letí domů,
 zamkne se o samotě v pokoji,
 zatemní okna, světlo vyhostí
 a udělá si ze dne černou noc. 135
 Dokud mu nepomůžem z toho stavu,
 bude mít temných děsů plnou hlavu.

BENVOLIO A víte, strýčku, co je příčinou?
 MONTEK Sám nevím nic, a od něj ještě mím.
 BENVOLIO Snažili jste se vytáhnout to z něho? 140
 MONTEK Zkoušeli jsme to všichni, ale on,
 tajemství svého nitra tajemník,
 se svěruje sám sobě, sobě radí –
 jak dobře, nevím. Je tak uzavřený,
 že nepoznáš, zda v duši nehlodá mu 145
 jak v poupěti nějaký skrytý červ,
 co ničí kvítky, než se rozvinou
 a dají světu na odív svou krásu.
 Kdybych jen věděl, co se to v něm děje,
 vyléčil bych ho z jeho beznaděje. 150

Vystoupí Romeo.

BENVOLIO Zjistím vám příčinu těch nesnází,
 však jděte stranou, právě přichází.
 MONTEK Kéž by tak měla úspěch tvoje snaha
 a dozvěděl ses pravdu! Pojďme, drahá.
Odejdou Montek a paní Monteková.

BENVOLIO Dobrýtro, bratranče.
 ROMEO Je teprv ráno? 155
 BENVOLIO Odbilo devět.
 ROMEO Smutným se čas vleče.
 Nebyl to otec, kdo tak rychle zmizel?
 BENVOLIO Byl. Jaký smutek čas ti natahuje?
 ROMEO Že nemám nic, co by ho ukrátilo.
 BENVOLIO Jsi zamilovaný?
 ROMEO Ne, jsem –
 BENVOLIO Že nejsi? 160
 ROMEO Jsem. Do té, která nemiluje mne.
 BENVOLIO Že by byl sám líbezný Amorek
 takový ras a nebyl na to lék?

ROMEO	Alas that love, whose view is muffled still, Should without eyes see pathways to his will. Where shall we dine? O me! What fray was here? Yet tell me not, for I have heard it all. Here's much to do with hate, but more with love. Why then, O brawling love, O loving hate, O anything of nothing first create; O heavy lightness, serious vanity, Misshapen chaos of well-seeming forms, Feather of lead, bright smoke, cold fire, sick health, Still-waking sleep, that is not what it is! This love feel I, that feel no love in this. Dost thou not laugh?	165 170 175
BENVOLIO	No, coz, I rather weep.	
ROMEO	Good heart, at what?	
BENVOLIO	At thy good heart's oppression.	
ROMEO	Why, such is love's transgression. Griefs of mine own lie heavy in my breast, Which thou wilt propagate to have it pressed With more of thine. This love that thou hast shown Doth add more grief to too much of mine own. Love is a smoke made with the fume of sighs, Being purged, a fire sparkling in lovers' eyes, Being vexed, a sea nourished with lovers' tears. What is it else? A madness most discreet, A choking gall and a preserving sweet. Farewell, my coz.	180 185
BENVOLIO	Soft, I will go along; And if you leave me so, you do me wrong.	
ROMEO	Tut, I have lost myself. I am not here. This is not Romeo; he's some other where.	190
BENVOLIO	Tell me in sadness, who is that you love?	
ROMEO	What, shall I groan and tell thee?	
BENVOLIO	Groan? Why no; but sadly tell me who.	
ROMEO	Bid a sick man in sadness make his will, A word ill urged to one that is so ill. In sadness, cousin, I do love a woman.	195
BENVOLIO	I aimed so near when I supposed you loved.	
ROMEO	A right good markman; and she's fair I love.	
BENVOLIO	A right fair mark, fair coz, is soonest hit.	200

ROMEO	Pásku má na očích, aby se netrefil, a stejně najde poslepu svůj cíl. Půjdem se najíst? Promiň. Ty ses bil? Ne, nemluv o tom. Já vím, o co šlo. Ta zášť mě pálí. Láska ještě víc. Zuřivá láska, sladká nenávisť. Z ničeho něco, co vznikne jak nic. Obtížná lehkost, vážná nerozvážnost. Působné tvary v zhovadilě změti: z olova píрко, jasný dým, studený žár, nemocné zdraví, spánek při bdění, tak milence neláska promění. Směješ se mi?	165 170 175
BENVOLIO	Ne, raději bych plakal.	
ROMEO	Propána proč?	
BENVOLIO	Pro pána Romea.	
ROMEO	Co za zmatky ta láska nadělá! Mně samotnému bolest srdce svírá, jenže víc bolí, když se jiný týrá tím, že já trpím. Trpím nadvakrát, když prokazuješ mi, že mě máš rád. Láska jsou vzdechy, jimiž houstnou mraky, žhavá zář v očích, když se vyčásí a když je nečas, průtrž vroucích slz. Co jiného? Šílenství z moudrých věd. Smrtelný lék i spasitelný jed. Bratranče, sbohem.	180 185
BENVOLIO	Půjdu s tebou. Stůj! A už se, prosím tě, nevykrucuj.	
ROMEO	Já nejsem já. Pánbůhví, kdo já jsem, to se ti zdá, že mluvíš s Romeem.	190
BENVOLIO	Opravdu, vážně, koho miluješ?	
ROMEO	Opravdu je to vážné, až bych brečel.	
BENVOLIO	Proč brečel? Zkrátka řekni, kdo to je.	
ROMEO	Nemocný před smrtí, ten musí psát svou vůli zkrátka, život se mu krátí. Tak zkrátka řeknu ti, že je to žena.	195
BENVOLIO	Hm. Počítal jsem, že to bude ona.	
ROMEO	Počítals dobře, je přímo madona.	
BENVOLIO	Jdeš na ni zpřímá, brzy se ti poddá.	200

ROMEO Well, in that hit you miss. She'll not be hit
 With Cupid's arrow; she hath Dian's wit,
 And, in strong proof of chastity well armed,
 From love's weak childish bow she lives unharm'd.
 She will not stay the siege of loving terms, 205
 Nor bide th' encounter of assailing eyes,
 Nor ope her lap to saint-seducing gold.
 O, she is rich in beauty, only poor
 That when she dies, with beauty dies her store.

BENVOLIO Then she hath sworn that she will still live chaste? 210

ROMEO She hath, and in that sparing makes huge waste;
 For beauty starved with her severity
 Cuts beauty off from all posterity.
 She is too fair, too wise, wisely too fair,
 To merit bliss by making me despair. 215
 She hath forsworn to love, and in that vow
 Do I live dead, that live to tell it now.

BENVOLIO Be rul'd by me, forget to think of her.

ROMEO O, teach me how I should forget to think!

BENVOLIO By giving liberty unto thine eyes. 220
 Examine other beauties.

ROMEO 'Tis the way
 To call hers, exquisite, in question more.
 These happy masks that kiss fair ladies' brows,
 Being black, puts us in mind they hide the fair.
 He that is stricken blind cannot forget 225
 The precious treasure of his eyesight lost.
 Show me a mistress that is passing fair,
 What doth her beauty serve but as a note
 Where I may read who passed that passing fair?
 Farewell, thou canst not teach me to forget. 230

BENVOLIO I'll pay that doctrine, or else die in debt.
Exeunt.

ROMEO To by ses přepočítal, samá voda.
 Těhle se Amorův šíp nedotkne.
 jedině slovo, které zná, zní: „Ne!“
 Že chrání se brněním cudnosti, 205
 lásku si k tělu nikdy nepustí,
 a dobývat ji pohledy či slovy
 či svůdným zlatem, nic jí nevyhoví.
 Krásou je bohatá, však jaká bída,
 že kromě smrti všem ji zapovídá.

BENVOLIO Neříkej, že chce zemřít jako panna. 210

ROMEO Ano. Je poctivosti zaprodaná!
 Své dary dává marnotratně v plen
 a sobecky utíná rodokmen.
 Je krásná, moudrá, s jednou vadou snad,
 že na nebe jí pomůže můj pád. 215
 Jeptiškou chce se stát. Tou přísahou
 mě učinila živou mrtvolou.

BENVOLIO Dobře ti radím, přestaň na ni myslet.

ROMEO Radši mi porad', jak mám nemyslet.

BENVOLIO Tak, že svým očím volnost dopřeješ 220
 dívat se po jiných.

ROMEO To bych si pouze
 do očí vryl, že žádná jiná není.
 Masky na tvářích žen jsou černé, aby
 vynikla krása, kterou skrývají. 225
 I ten, kdo oslepl, má v očích dál
 překrásné vzpomínky na zašlý zrak.
 Ukaž mi dívku jako obrázek
 a pro mě bude chabou kopií
 té, která je všem ženám modelem.
 Sbohem, na zapomnění není lék. 230

BENVOLIO Ať umřu, neplatí-li, co jsem řek!
Odejdou.